

4/2020

SMOLENICKÝ POSOL

FARSKÝ ČASOPIS
XX. jubilejný ročník
25. 12. 2020 na slávnosť
Narodenia Pána

✿ ZOBOR ZDRAVÍ ZÁRUBY 9
stála rubrika
Mons. Miloslava Mrvu

✿ OSEMDESIATKA
Stanislav Bukovan

✿ ADVENT A VIANOCE
ako prežívame tento čas

✿ SLÁVNOSŤ PRVOPRIJÍMAJÚCICH
v netradičnom čase

Neštišský betlehem. Najkrajší betlehem je ten, ktorý nám pripomína domov. Ten, na ktorý sme od detstva zvyknutí, že ho na Vianoce uvidíme v našom kostole.

foto iš

Vianoce 2020

VLADIMÍR KIŠ

Milí priatelia, drahé sestry a bratia!

Čo si v duchu predstavíte, keď sa povie „Vianoce“? Myslel som si, že sem aj vymenujem zopár príkladov, ale kto by ich len potreboval, keď je to pre každého také jednoduché, a pritom pestré... Naozaj, symbolov Vianoc je veľa a zahŕňajú rozmanité oblasti ľudského života, lebo Vianoce sú azda najživším mostom medzi náboženským a civilným prežívaním sviatočnosti. Neraz to potom vedie aj k porovnávaniu a posudzovaniu – kto slávi Vianoce naozaj a kto si len dožičí dni oddychu s pozlátkou Vianoc...

Sami tušíte, že súdiť či dokonca odsudzovať nie je práve ovocím Vianoc. Veď aj za snahou o materiálnu prípravu na sviatky môže byť nezištná túžba robiť radosť druhým. Zaujímavé sú však niektoré zistenia, ktoré v tomto pamätnom roku vyznievajú ešte inšpiratívnejšie. Napríklad guvernér Národnej banky Slovenska v jednom

rozhovore skonštatoval, že aj napriek kríze mŕňame veľa peňazí. Narozdiel od viacerých západných krajín, kde sa ľudia v tomto období uskromnili. Máme snahu zachovať svoj životný štandard, zvlášť na Vianoce. Jednoducho nám na sviatky nesmie nič chýbať. Je to všetko hlboko vpísané v akejsi „kultúrnej DNA“ zvykov a rituálov. A to od tradičných medovníčkov až po tradičnú účasť na polnočnej omši. Je dobré, ak to všetko vychádza z hlbokého zmyslu Vianoc a tiež k nemu privádza. Práve toto odlišenie pravej podstaty Vianoc je také liečivé pre rok 2020. Vnímať, ako sa Boh rodí na túto zem, lebo chce ľudí uzdraviť od najväčšej choroby, ktorou je hriech. Toto nám dáva aj potrebnú slobodu, aby sme sa vedeli dočasne zriekať niektorých tradícií, lebo vieme, že ony sa tým nezničia. Ak sú totiž v pravdivom vzťahu s narodením Spasiteľa, nestratia sa, ale o rok ich budeme mať

v oblube ešte viac. Veľmi sa to týka aj účasti na bohoslužbách, návštevy kostolov. Liturgia by mala byť oveľa viac, ako len súčasť našich štandardov či tradícií, preto si ju nesmierne ceníme, no preto sa aj vieme za vážnych okolností zrieknuť účasti na nej. Bez strachu, v dôvere. Bez ochabnutia našej viery, v svedectve lásky.

Boh totiž neváhal do tohto sveta vstúpiť kedysi dávno a nezaváhal, či to urobí aj v tomto roku. Nemusíme sa tváriť, aké sme vznešené chrámy, ani bohaté obývačky. On dobre vie, že korona nás urobila chudobnejšími, jednoduchšími. On sa s radosťou rodí v maštálke roku 2020. Boh je väčší, ako všetky naše trápenia a obavy. No aby do nich vstúpil, stal sa najmenším z nás. Prijmime jeho životné štandardy...

S úctou a láskou Vám vyprosujem Božie požehnanie a prajem Vám pokojné a radostné Vianoce 2020 +

EDITORIÁL

Ďalšie číslo Smolenického posla a opäť v mimoriadnom režime.

Každý čas je jedinečný. Ale tento, ktorý prežívame, sa vymyká všetkým našim návykom, očakávaniam a tradíciám.

Medzičasom sme sa naučili žiť s mnohými obmedzeniami a prehodnotili sme všeličo nevyhnutné v našom živote, že to azda až také nevyhnutné nie je.

Na novinky bude dnešné číslo trochu skúpe, aj keď by malo byť štedré... veď sú Vianoce.

V septembri sme mali slávnosť Prvého svätého prijímania.

Vdp. Stanislav Bukovan oslávil okrúhle jubileum.

Nechýba trocha spomínania. Veríme, že aj tentokrát si každý čo-to nájde.

Želáme príjemné čítanie a pevné zdravie.

redakčná rada

SMOLENICKÝ
POSOL

Farský časopis Smolenický posol

vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada:

Emília Bihariová (in memoriam),

Miroslava Gregušová,

Marianna Hudcovičová,

Darina Jajcayová,

Ján Jakubec,

Ivana Janáčková,

Vladimír Kiš,

Júlia Rakovská,

Ivana Štibraná.

Cenzor:

Vladimír Kiš.

S cirkevným schválením

Arcibiskupského úradu v Trnave

10. decembra 2013, č. 8976/13.

NIHIL OBSTAT.

VIANOČNÁ

JÚLIA RAKOVSKÁ

Keď svetlo do tmy preniká

a Boh chce zostať s nami,

prosím ho hlasom básnika:

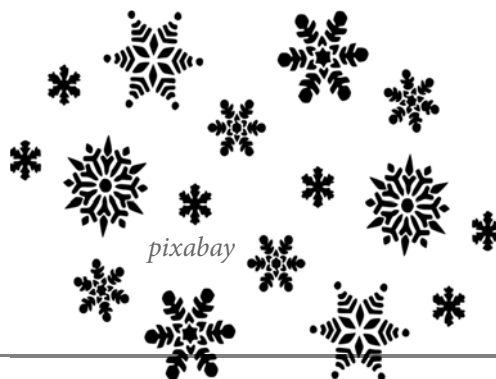
zachovaj deťom mamy.

Radosťou natri na bielo

priezračné detské sničky,

skôr než ich krádeľ anjelov

rozvešia na vetvičky.

AKO BOLO NA POČIATKU

PETER JANIGA

V kontexte našej doby je táto veta pravdepodobne pre väčšinu z nás skôr otázkou. Ako bolo na počiatku?

Ludstvo sa tým už veky intenzívne zaoberá. Vo svojom pátraní objavuje skutočnosti, ktoré sa s istotou alebo väčšou či menšou pravdepodobnosťou udiali pred tisíckami, či miliónmi rokov. A tým sa akože blíži k tomu počiatku a zisteniu, ako bolo.

Tieto zistenia môžu byť zaujímavé, ale nemôžu byť pre nás podstatné. Podstatné objavujeme v Božom zámere. Podstatná nie je otázka, ako bolo na počiatku, ale túžba a snaha, aby aj teraz aj v budúcnosti bolo tak, ako bolo na počiatku.

Krásne to vystihuje modlitba, ktorú sa denne viackrát modlíme: „Sláva Ot-

cu i Synu i Duch Svätému, ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz i vždycky i na veky vekov. amen“.

V prvej časti tejto modlitby je zároveň uvedená aj cesta, ktorou je oslava Troj jediného Boha.

V inej, Božím Synom zjavenej modlitbe je aj odpoveď, ako bolo na počiatku: „Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi tak i na zemi...“. Božia vôľa, ktorá bola a je na nebi od počiatku a jeho kráľovstvo, ktoré je pripravené pre nás a pre naše večné šťastie, sú pre nás tou úplnou odpoveďou.

Stačí len nestavať svoju vôľu nad jeho.

Zobor zdraví Záruby 9

MILOSLAV MRVA

V úvode zasielam veľa srdečných pozdravov otcovi dekanovi Vladimírovi, celej redakčnej rade a všetkým čitateľom. Keďže stojíme pred Vianocami, pripájam aj od Narodeného v Betleheme tie bohaté vianočné dary, veľa lásky, šťastia, radosti a pokoja nech Vám dobrý Pán Boh dá. A v Novom roku do útoku – k lepšiemu.

Ako som avizoval, keďže najdôležitejšia v našom živote je viera v Boha, rád by som odpovedal na to, aké vlastnosti a kvalitu má mať naša viera.

Na náboženstve sme sa učili, že viera má byť všeobecná, pevná, živá a stála.

1. Všeobecná znamená, že máme veriť všetko, čo nám Boh zjavil a čo nám Cirkev k viere predkladá. Pán Ježiš hovorí:

„Naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“ (Mt 28,20)

Teda nemáme si vyberať z učenia, čo sa nám páči, ako by nejakí duševní maškrtníci, ale zachovávať všetko. Pytagorovi žiaci, keď mali nezhody a rôzne názory, stačilo im povedať, že on to povedal (Pytagoras). A spor skončil. Aj my v pochybnostiach sa máme opierať o Písmo sväté a učenie Cirkvi.

2. Naša viera má byť pevná, teda o pravdách viery nepochybujeme a nebudeme podliehať nejakým módnym trendom a verejnej mienke, ako sa hovorí, kam vietor, tam plášť.

Teda pevne veríme, čo nás Cirkev učí a nepodliehame nejakým deštruktívnym názorom, ako napríklad budhistická reinkarnácia, joga, špiritizmus a iné americké volnomyšlienky, ktoré prinášajú rozklad rodiny a morálky.

Hovorí sa: „Roma locuta, causa finita“, čo znamená „Rím prehovoril, problém je vyriešený“.

3. Ďalej naša viera má byť živá, čo znamená, že máme podľa nej žiť a uplatňovať ju vo všetkých úsekoch nášho života. Kto tak nežije, už vlastne ani nie je katolíkom.

Aj my sa snažme žiť podľa viery, podľa príkladu Ježiša Krista, a nehanbiť sa za svoju vieru.

4. Naša viera má byť stála. Keď sme rozhodnutí vyznávať svoju vieru, ba znášať aj prikorie, posmech, dokonca máme byť odhodlaní za vieru i zomrieť. Nedávno sme mohli v TV Lux pozerať, ako so spevom a odvážne zomieralo tridsať barcelonských bhoslovcov, svätých mučeníkov. Ale svoju vieru nezradili. Kristus nechce mať v Cirkvi nejakých ustráchaných zajkov, ale statočných bojovníkov.

Je známe, že Alexander Velký mal medzi vojakmi človeka, ktorý sa menoval Alexander, ale nebol dobrý vojak. Bol bojzlivý, zbabelý a podobne. A tak si ho vojvodca zavolať a vyčítal mu jeho správanie. **Rezultát bol: Buď sa napraviš, alebo zmeníš svoje meno, ale hanbu mi robiť nebudeš.**

K týmto by sme mohli pridať i ďalšie, spomeniem aspoň dve, radosť a nádej.

Radosť plynie z toho, že sme šťastní, že žijeme v pravde, máme jasný zmysel života a nádhernú budúcnosť. A vôbec evanjelium je radostná zvesť a sv. Pavol toto zvyrazňuje, keď píše, že sa máme radovať, radovať sa vždycky, radovať sa v Pánovi. Konečne aj Vianoce, to je radostná udalosť: „Zvestujem vám veľkú radosť!“ Biskup Hlouch píše, že radosť je dýchanie raja, je neodolateľnou mocou, odzbrojuje, získava ako hovorí česká pieseň: Vesele, jen vesele a s veselím z postele. Keď sa tváriš kyselo, kto ťa má mať rád? Zvráštená tvár a oči do zeme vrazené, to nie je z Boha, to k Bohu nevedie. Sme na svete, aby sme pôsobili radosť a nikomu bolesť.

Známka pre radosť sú tri R: radosť rozdávaním rastie.

Len kto radosť rozdáva, ten radosť má. Milovaná je tvár, trebárs vráscitá, len keď prekvitá úsmevom.

Ku krásnym vlastnostiam viery patrí **nádej**, ako píše sv. Augustín:

„Lodka je vlnami zmietaná, hoď kotvu na druhý breh, ešte tam nie si, ale buď tam priviazaný nádejou“.

Aj našu loďku života neraz zmietajú búrky, orkán, tajfún, ba aj tsunami, ale to nevadí, naša loďka je už priviazaná na brehu večnosti v nebi a tak s touto nádejou prekonáme všetko, aj dokonca pandémie.

Drahí čitatelia, máme sa v živote snažiť, aby naša viera rástla a mala čoraz vyššie kvality, aby bola všeobecná, pevná, živá, stála a preniknutá optimizmom a radosťou, zakotvená už na brehu večnosti. To si želá a za to sa modlí

Miloslav spod Zobora

Do videnia v nebi.

Jubilant vdp. Stanislav Bukovan

Srdcom stále mladý a naplnený radosťou

DÁRIA JAJCAYOVÁ

Mladšia generácia si ho veľmi nepamätá, maximálne vedia možno z rozprávania a spomínania, že o koho ide... ale stredná a staršia generácia si ho pamätá veľmi dobre z jeho trojročného pôsobenia v smolenickej farnosti v rokoch 1974 – 1977.

Po zomrelom vdp. Cvičelovi prišiel do farnosti mladý, zapálený a horlivý kňaz... z mojich spomienok ako družáčky na základnej škole, kde nás učil náboženstvo – a za „socíku“ to nebolo také jednoduché... vždy to bola posledná hodina, alebo sme mali ešte aj koniec vyučovania a náboženstvo bolo až hodinu po vyučovaní – si pamätám, ako sme vždy hodinu začínali aj končili vtipmi... vedel si nás získať a upútať príbehmi, takže kdekoľvek sa objavil, vždy bol obklopený mladými...jeho úsmev a dobrá nálada nás sprevádzali pri objavovaní odpovedí na otázky, ktoré nás „trápili“... či sme boli deti, mladí alebo už „dospeláci“... dôstojný pán Stanislav Bukovan.

15. októbra tohto roku sa otec Stanislav dožil krásneho životného jubilea – 80 rokov. Samozrejme, že sme ho chceli navštíviť a popriať všetko dobré, najmä Božie požehnanie... ale... človek mieni, Pán Boh mení... druhá vlna pandémie koronavírusu nám znemožnila osobné stretnutie, ale „zdravica“ v podobe blahoželaní od nás Smoleničanov si svojho adresáta predsa len našla...

Nedávno som mu telefonovala a pýtala sa, ako sa má, čo má nové... keďže návštevy v Centre sociálnych služieb, kde teraz prežíva dni pokojnej staroby, ešte stále nie sú povolené. Napriek tomu, že sme telefonovali a nevideli sa, jeho dobrá nálada a úsmev ma úplne „dostali“.

Radost z toho, že počuje „Smoleničanku“, sa nedala nepočuť a žasla som, že aj po toľkých rokoch si pamätá osoby, mená, udalosti... Sám hovorí, že mu naša farnosť prirástla k srdcu, že na nás myslí. Napriek určitým zdravotným obmedzeniam, ke-

Vdp. Stanislav Bukovan v roku 2010 počas jednej smolenickej návštevy.

(foto iš)

Vdp. Stanislav Bukovan v období, keď bol Smolenickým farárom.

(archív iš)

dy už nemôže slúžiť sv. omšu, hovorí, že sa za nás modlí.

Spomína na čas, kedy bol preložený do našej farnosti, že mu bolo oznámené, že ide na dedinu pod horami... a ľudia pod horami sú vraj známi svojou vierou... a vraj bude mať veľa roboty :-).

Spomenul, že sa mu to u nás aj potvrdilo :-). Vyjadril sa, že Smoleničania v ňom zanechali vedomie, že sú fakt veriaci rodina. A mladí v ňom zanechali obraz veriacich mladých ľudí, takže keď zo Smoleníc odišiel, všade vo farnostiach, kde ďalej pôsobil, tak o tom rozprával...

Nuž, pamätám si, že sme sa „predbiehali“, kto bude v októbri predmodlievať ruženec, že sme mali na fare vždy dvere otvorené (napriek tomu, že tie dvere v tých časoch boli aj „ostro sledované“), že sa nám vždy ušla aj nejaká sladkosť – bombón, cukrík a pod.

Aj počas nášho telefonického rozhovoru sršal dobrou náladou a humorom, nezabudol ani na vtipy a príbehy :-). Keď som sa ho spýtala, čo by chcel nám – Smoleničanom odkázať, povedal, že nás prosí o modlitbu... najmä za deti, aby ani v dnešných časoch neprestávali chodiť do kostola... pretože je ich tam stále menej a menej... a aby sa aj starí rodičia venovali svojim vnúčatám, lebo dnes chýba takýto kontakt...

Na záver ma poprosil, aby som poďakovala za blahoželanie pre neho, aby som všetkých pozdravovala, že na nás myslí a modlí sa za nás. A všetkým želá požehnané sviatky! :-)

A ja to touto cestou veľmi rada robím :-)

Dobrá téma na sviatky?

VLADIMÍR KIŠ

Poznáte to aj Vy, keď sa snažíte trpezlivo vysvetlovať fakty o nejakom probléme, ktorý je v spoločnosti vášnivo diskutovaný a ku ktorému existuje nespočetné množstvo alternatívnych vysvetlení. Malo by platiť, že sila argumentov dáva bodku za všetkými špekuláciami. No v poslednom čase má veľké miesto citová stránka, ktorá môže značne znevýhodňovať rozumové hľadisko. A tak sa stáva vítanom ten, kto Vám o veci hovorí ako posledný. Alebo, a je to čoraz naliehavejší problém, ten, kto má najemotívnejšie tvrdenia. Chcel by som preto odľahčiť túto tému hľadania pravdivých argumentov jedným židovským vtipom:

Stretne sa Kohn so Straussom. Kohn mu ďakuje za večeru u Straussovcov. Hovorí, že aj s manželkou si to

veľmi pochvalovali. Strauss sa tvári kyslo. A nakoniec povie, že bohužiaľ, oni to s manželkou vnímajú inak, lebo po odchode Kohnovcov nevedeli nájsť strieborný príbor. Kohn sa ohradí „Snáď si nemyslíte, že sme ho ukradli my?!“ Strauss odpovie: „Nie, my sme ten príbor potom našli. Ale blbý pocit z vás zostal...“

Úprimne, kolkokrát je to tak po diskusiách v rodine či medzi priateľmi. Aj sa dostaneme k jasnejšiemu rozlíšeniu na fakty a nepravdy. A druhá strana aj uzná, že sa nechala niekým oklamať pri šírení nepráv. No potom, v samote, kdesi pri počítači, sa aj tak dostaví „blbý pocit“, že ten článok či príspevok na sociálnej sieti je hádam len pravdivý a hlavne ľubivý, ako ide proti prúdu, lebo skoro všetci nám aj tak chcú len zle...

A viete čo, sú sviatky, dajme si záväzok, že sa budeme s blízkymi baviť o hocičom, ale len do tej miery, kým pri niektorej téme nezačneme čo i len trochu zvyšovať hlas. V takom prípade sa na seba rýchlo usmejme a... zmeňme tému. Na tie páľčivé témy, ktoré tak veľmi rozdeľujú spoločnosť, a aj rodiny, bude veľa času potom...

foto iš

Predvianočné postrehy

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Adventné obdobie bolo v plnom prúde. Na začiatku decembra, keď bol prikázaný sviatok Panny Márie, som išla na svätú omšu. Večer o siedmej u Kapucínov. Hlavný vchod bol už zatvorený, tak som išla bočným. Spolu so mnou išlo ešte niekoľko ľudí. Predbehla ma mladá žena, ktorá razantne išla otvoriť bočné dvere. Ale boli tiež zatvorené. Začala sa nahlas rozčuľovať, že ona chce ísť na svätú omšu. My ostatní sme boli trochu prekvapení z jej správania, ale čakali sme, že nám možno niekto predsa len otvorí.

Vtom zo zadných dverí vyšiel jeden z bratov kapucínov. Opýtal sa, či čakáme na sv. spoveď. Nahnevaná mladá žena rázne odpovedala: „Nie, my chceme ísť na svätú omšu a je zatvorené!“ Brat kapucín pokorne odpovedal, že mu je ľúto, ale asi už je kapacita kostola zaplnená. Ale že je to v poriadku, pretože je dišpenz. Tak nech si nerobíme starosti a sme v pokoji.

A teraz sme mali možnosť vidieť, čo to znamená otočiť sa na opätku.

Mladá žena sa na ňom naozaj otočila a za ňou letel len šál a veta: „Mňa nezaujímajú žiadny dišpenz, ja chcem ísť na omšu. Prečo by mi to mal niekto zakazovať?“ Ostatní sme v pokoji odišli, ale čo by na to povedal niekto neveriaci? Zase by si zgustol na tom, akí sme my kresťania. A bohužiaľ, mal by v tomto prípade pravdu. Aj takito niekedy bývame my kresťania. Chudák brat kapucín, myslel to dobre, ale odniesol si to za niekoho egoistické správanie.

Veď predsa vieme, že aj kostoly musia dodržiavať súčasné nariadenia. Ale môžeme sa poučiť z chýb iných. Nemusíme byť ako tá mladá žena. Môžeme byť jej pravým opakom. Zasiať niečo dobré, aby sme nakoniec ešte niečo lepšie zožali.

Nedá mi ešte nespomenúť, ťažko povedať, či veselú príhodu. S deťmi v práci sme sa tradične rozprávali o Vianociach. Čo sa bude piecť, či bude doma kapor, aký stromček, umelý, či

živý a podobné veci. Začala sa rozoberať aj téma darčiekov. Deti rozprávali o všetkom možnom, čo by mohol Ježiško doniesť. Jedna malá prváčka začala rozprávať o tom, že Ježiško darčeky nenosí, že to mama. Niektoré deti vyzerali prekvapene, pretože zjavne nevedeli, o čo ide.

Spolu so staršími žiakmi sme hneď začali teóriu o tom, že síce rodičia môžu kúpiť darčeky, ale predtým sa dohodnú s Ježiškom a tak podobne. No prváčka nás predsa len presviedčala ďalej: „Naozaj, moja mama nepotrebuje Ježiška, jej stačí dohodnúť sa s kuriérom.“ Čo na to povedať? Žeby po Dedovi Mrázovi a Santa Clausovi slovenské Vianoce zase chceli ukradnúť kuriéri? Verím, že nie. Nakoniec sme skončili pri tom, že Ježiško môže poslať aj kuriéra, a tak boli všetci spokojní.

Poprajme si teda pokojné a požehnané Vianoce. Ak také budú, môže ich doniesť od Ježiška aj kuriér!

Prvé sväté prijímanie

JANA ŠIŠKOVÁ

Máj býva mesiacom, kedy sa mnohé kostoly vyzdobia do biela a otvoria svoje brány prvoprijímajúcim deťom, ktoré do svojho srdca prijímajú po prvýkrát Pána Ježiša. Avšak tohtoročné Prvé sväté prijímanie bolo dozaista v mnohých farnostiach „trošku“ iné.

Nie, čo sa týka duchovnej podstaty, ale čo sa týka udalostí, ktoré za posledné mesiace potrápili nejedného z nás. Brány všetkých kostolov sa razom zatvorili a sväté omše sme chtiac-nechtiac sledovali z pohodlia svojich domovov, či už prostredníctvom priamych alebo online prenosov. Ani termín 27. máj, kedy mali naše deti prijať sviatosť Eucharistie, už nebol reálny, ako sa nám pri pónovoročnom stretnutí rodičov zdalo. Či sme my rodičia boli stotožnení s posunom 1. svätého prijímania na jesenný termín alebo nie, museli sme tento fakt prijať s určitou dávkou pokory. Ďalší termín bol stanovený na 4. októbra. Všetci sme s napätím sledovali nepriaznivo sa vyvíjajúcu situáciu v súvislosti s pandémiou COVID-19.

Jedna z ľudových múdrostí hovorí: „Človek mieni, Pán Boh mení.“ V našom prípade: „Človek mieni, pandémia mení.“ Evanjelista Lukáš 1, 37 v evanjeliu napísal: „Lebo Bohu nič nie je nemožné.“ Jeho citát sa do bodky naplnil 30. septembra, kedy 28 detských srdiečok prijalo Pána Ježiša v Eucharistii. A v nedeľu aj ich 29. spolužiak. Tým, že sa pôvodný termín zo 4. októbra zmenil na posledný septembrový deň, mali sme aj mierne obavy z pripravenosti na preskúšanie detí na túto sviatosť.

Avšak príprava na prijatie sviatosti Eucharistie by mala byť v prvom rade na pleciah nás rodičov, nie na pleciah kňazov a katechétov. Práve rodič je ten, ktorý od malička vstúpuje základy viery svojmu dieťaťu. Kňazi a katechéti by mali byť pomocníkmi rodičov na ceste viery. Pripravenosť dieťaťa na sviatosť je v prvom rade zrkadlom nás rodičov, nie kňaza či

katechéta. Treba si však uvedomiť aj ďalší fakt, ktorým je zrelosť dieťaťa na prijatie tejto sviatosti. Aj to je úloha nás rodičov.

Dôležité je, aby dieťa videlo zmysel prijatia eucharistie vo svojej rodine. To nenahradí žiadny kňaz ani katechéta. Ak toto chýba, z 1. svätého prijímania sa razom stáva „hromadná akcia“ a deťom tak uniká jeho hlavná podstata. Čoraz častejšie počuť z radov rodičov, samozrejme nie všetkých, názor „len, aby ho dieťa malo“ alebo „aby ho absolvovalo so svojim i spolužiakmi.“ Takýmto spôsobom uniká to najdôležitejšie – duchovná podstata tejto sviatosti.

Prvým svätým prijímaním sa totiž život v Cirkvi nekončí. Nie je nič krajšie, keď dieťa pozná modlitby, aspoň tie základné, keď môže byť súčasťou života vo farnosti v podobe rôznych tzv. stretiek na fare, keď sa zúčastní svätých omší, aj keď iba tých nedeľných. Plne budem chápať čitateľov Posla, ak sa pozastavia pri myšlienke – ľahko sa to píše, ťažšie sa to realizuje, ale treba prijať fakt, že 1. sväté prijímanie je v prvom rade o duchovných hodnotách a nie o honosných daroch, ktoré by tieto hodnoty a poslanie sviatosti zatienili.

Tohtoročné 1. sväté prijímanie sa isto zapíše do histórie tejto farnosti. Bola to životná skúška nás všetkých.

Som veľmi rada, že sme sa aj my rodičia vnútorne zomkli a ťahali za jeden povraz a mohli tak spoločne prežiť spolu s našimi deťmi jeden z najkrajších a veľmi dôležitých mílnikov v živote našich detí.

Touto cestou by som sa rada poďakovala v prvom rade Pánu Bohu za naše deti, ale aj to, že nám dal všetkým zdravie a silu v týchto vypätých situáciách, pánovi farárovi za jeho trpezlivosť, s ktorou pristupoval k našim deťom, za láskavé slová, ktorými vstúpoval lásku ku Kristovi, za všetku energiu, ktorú vynaložil pri našich spoločných stretnutiach, za povzbudenie a usmerenie na ceste k Ježišovi, ktorý je Cesta, Pravda a Život, za citlivý prístup pastiera, za vzácne okamihy, ktoré prežil spolu s nami.

Ďakujem i pani katechétku Ivanke za jej trpezlivosť, odhodlanie a vynaloženie obrovského úsilia pri príprave detí na túto slávnosť. Pani kvetinárkam za nádhernú výzdobu kostola, rodičom a rodinným príslušníkom a všetkým tým, vďaka ktorým sme mohli spoločne s našimi deťmi prežiť tieto vzácne chvíle.

Pochválený buď Ježiš Kristus!

pixabay

Spomienky na mamu a domov

ELEONÓRA ČURAJOVÁ

Mesiac november, keď si pripomíname, spomíname na našich zomrelých – na ich odchod do večnosti. Už sme v decembri. Čím viac mi roky pribúdajú, tým viac sa zamýšľam nad tým, aby som bola pripravená na dobrú smrť – stretnutie s Pánom.

Dovoľte mi, prosím, na jednu spomienku na moju mamu. Domček na SNP pod č. 27 ešte stojí! Fasáda biela. Dva obloky od vstupnej brány sú pôvodné, tretie okno je dvojkridlové, tam boli vchodové dvere, ktoré po fronte 1945 Gregušovi vymenili za okno. Celý dom bol a ešte asi je sčasti stavaný do L-ka.

Vždy, keď idem okolo – teraz už ma vozí do kostola neterka Vierka (Pán Boh zaplať!) – si spomínam na svoje detstvo a na ľudí, ktorí tam bývali.

Narodilo sa tam šesť detí – moji súrodenci – v roku 1921 – Vojtech, Jozef 1925, Ján, Eleonóra 1928, Mária 1930 a Anna 1931. Jedna izba a malý obchodík so zmiešaným tovarom, ktorý viedol môj otec. Vedľa bývali Maderovi a potom moji starí rodičia Ján a Júlia a teta Štefka so štyrmi deťmi. Takto sa bývalo nielen tu, ale aj v iných lokalitách obce.

Tak si myslím na mamu, ako si musela zorganizovať pracovný režim v takejto situácii. Mám to ešte v pamäti, že izbička bola vždy čistá, uprataná, všetko na poriadku a ešte i to, kde boli postele, detská posteľ, skrine, šporák, kredenc, stôl. Smerom hore dvora bývali starí rodičia a teta Štefka – štyri deti.

Bolo to už po roku 1950. Už som bola zamestnaná v Chemolaku. Raz v nedeľu v lete, keď som išla z litánií, teta Hedviga Oravcová stála pri bráničke. Je to dom vedľa farskej záhrady. Pozdravili sme sa a rozhovoriť sa. „Keď ťa vidím, dievča moje, spomínam si na tvoju mamu. Často, každý týždeň večer, keď už obchod bol zatvorený, sme v tom obchode prali. Pred domom tiekol potok a voda sa načierala aj z potoka. Prádlo sa sušilo po plote, ktorým boli oplote-

né záhradky Maderové a babkine. Mama bola veľmi dobrá osoba a štedrá. Teta boli rada, lebo tiež v tej chudobnej dobe korunka padla vhod. Veľmi si mamu vážili aj okolité ženy,“ toľkoto teta Hedviga.

Keď sme sa odsťahovali do Hoštákov, kde teraz bývam (časť obce od Florianka smer Neštych po Zajačiu ulicu), mala som asi 4 – 5 rokov. Bolo to z toho dôvodu, že bácin tu mal obchod so zmiešaným tovarom. Volal sa Jozef Kripel. Jeho manželka Anna bola sestra mojej babky Júlie rod. Počuchovej. Nemali detí. Ten obchodík v dolnom konci prevzal Žid Maxi Berdach. Bývali vo dvore vzadu, kde bola Baťovňa. Jeho sestra Margita ho zastupovala v obchode. Bola aj krajčírkou. Letmo si pamätám aj ich matku. V tomto dvore bola aj židovská škola.

Mama ochorela. Mala TBC – tuberkulózu. Tubera sa v tom čase ešte nevedela liečiť. Už som bola prváčka. Bolo to tak na jeseň večer, prišli k nám ženičky z dolného konca, aby sa u nás spoločne modlili za zdravie mamy. Prišli tak po tri večeri. Mama bola aj na liečení v Luhačoviciach. Všetko sa platilo – nemocenské dávky, to nebolo.

Už som bola druháčkou, choroba

mamy postupovala. Z druhej triedy ZŠ – Rímskokatolíckej ľudovej školy som bola na 1. sv. prijímaní – 1. 6. 1936. Pripravoval nás vdp. Ladislav Janda. Bol to dobrý kňaz. Keď mama cítila, že sa nedožije tejto slávnosti, požiadala krstnú mamu, aby ma obliekli do bielych šatočiek, biele pančuchy, lakované poltopánky, – tak ako budem oblečená na 1. sv. prijímaní. Biele šaty mi šila pani učiteľka Karkulínová, ktorá bývala v organistickom byte, kde bývali aj krstní rodičia Chudoboví. Stalo sa. Mama plakala a ja tiež. Ja som stála obďaleč od postele – nemohla som ísť bližšie kvôli jej chorobe. Toto bolo vo štvrtok 28. 5. 1936 popoludní.

Na druhý deň 29. 5. 1936 v piatok o dvanástej hodine mama zomrela. Neboli vtedy ešte domy smútku. Mama bola doma vystretá. 31. 5. 1936 bola svätodušná nedeľa. Pohreb bol pred litániami a po pohrebe po litániách sme mali 1. svätú spoveď prvoprijímajúcich detí. Ja som plakala a plakala. Ani neviem podnes ako som sa spovedala. Pán farár Janda ma určite chápal. Na svätodušný pondelok – vtedy sa svätili – 1. 6. 1936 som po prvý krát prijala Pána Ježiša. Ten deň nosím si v srdci.

Máte rodinnú katechézu?

IVANA ŠTIBRANÁ

Spoločná modlitba, účasť na nedeľnej svätej omši, či spoločné slávenie sviatkov liturgického roka v rodine, sú dôležité momenty zdieľania a prejavovania viery. Ak na tieto momenty rodinného života spomínáme ako na chvíle pokoja a radosti, a uvedomujeme si ich hodnotu, je pravdepodobné, že ich budeme chcieť dožiť aj svojím deťom. A zároveň položíme zdravý základ pre výchovu vo viere aj pre ďalšie generácie. A to je podstata rodinnej katechézy.

Keď sa povie katechéza

Čo si predstavíte, keď sa povie katechéza? Niekomu môže toto slovo znieť až archaicky, ako závan minulosti. Čohosi spojeného s kostolom a pánom farárom.

Niekomu sa možno skôr vybaví vyučovanie náboženstva. Ktoré tiež súvisí s katechézou, ale nie je ňou v tom pravom zmysle slova.

Podstatou katechézy je výchova vo viere. Je určená veriacim, ktorí majú ďalej dozrievať a vrasť do viery v Ježiša Krista a rozvíjať sa ako súčasť veriaceho spoločenstva, Cirkvi.

Tak, ako sa snažíme vychovávať deti v iných oblastiach života, je potrebné určité úsilie aj na to, aby sme ich vychovávali vo viere.

pixabay

Katechéza nie je len pre deti

Zároveň sa však rodinná katechéza netýka len výchovy detí. Katechézu potrebujú aj dospelí. Viera má byť všeobecná, pevná, stála, živá. Aby taká bola, treba ju rozvíjať, starať sa o ňu. V istom veku preberá človek zodpovednosť aj za svoju vieru.

V Katolíckej cirkvi nie je viera len

individuálnou záležitosťou. Keď sme boli pokrstení, stali sme sa aj členmi Katolíckej cirkvi.

Ako farnosť je cirkev v malom, aj rodina je cirkev v malom. A miesto, kde máme spoločne prežívať vieru a pomáhať si na ceste rastu vo viere.

Pohľad do minulosti

Jednoduchšie sa odovzdáva viera v prostredí, kde sú všetci veriaci, najlepšie katolíci, žijú približne rovnakým životným štýlom a majú rovnakú výchovu. Tak to bolo kedysi.

Celý systém odovzdávania viery z generácie na generáciu bol samozrejímavý. Napriek tomu, že sväte omše sa slúžili po latinsky a knihy mal málokto, existovala rodinná katechéza.

Katechézou a náboženským vzdelávaním pre dospelých bolo kázanie v kostole. Katechézu detí na základe toho zabezpečovali rodičia v rodinnom prostredí.

Okrem toho sa životné udalosti odohrávali doma. Narodenie dieťaťa, či príprava na smrť, zomieranie, všetko sa odohrávalo v rodine. Prítomnosť kňaza, prežívanie hĺbky týchto udalostí, zanechávali významnú stopu v chápaní života a prežívania svojej osobnej viery.

Riešením však nie je upínať sa na to, ako to bolo kedysi.

Prekonávať prekážky

Nie v každej rodine sú obaja manželia veriaci, či staršie deti ochotné zapájať sa do vzájomného zdieľania vo viere a spoločne sa modliť.

Vychádzajme z možného. Spájať nás môže rešpektovanie základných náboženských hodnôt alebo aspoň ochota rozprávať sa o nich. A keď sa aj v rodine môžeme so svojím presvedčením cítiť osamelo, nezanedbajme aspoň svoju vlnutú dušu a doprajme jej dostatok starostlivosti. Svojich blízkych milujme ako seba a Boha nadovšetko.

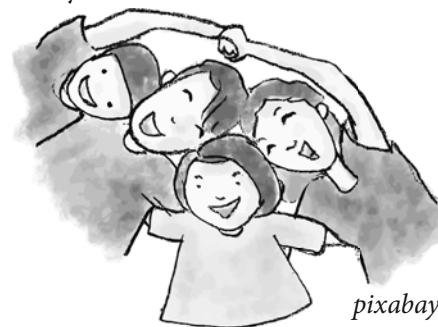
Ako na to?

Niekedy majú rodičia pocit zlyhania z toho, že nedokážu svoje deti viesť vo viere. Napriek tomu, že im idú príkladom a majú úprimnú snahu, nejde to...

Je treba dať rodičom za pravdu, že výchova a zvlášť náboženská výchova je veľmi náročná a s neistými výsledkami. Ale je nutná.

Môžeme hľadať inšpiráciu u Ježiša. Profesor Dřimal (Cesty katecheze 2009/1) poukazuje na Ježišovo správanie k učeníkom na ceste do Emauz:

- Ježiš ich **sprevádza**, ide s učeníkmi a zdieľa ich život,
- **rozpráva sa** s nimi, počúva ich, berie ich starosti vážne, vysvetľuje a aj sa odvoláva na Písma,
- **rešpektuje ich originálnu cestu viery**, tempo, obchádzky aj chybné kroky,

pixabay

- rešpektuje ich **slobodu**, nechá ich rozhodnúť sa, či chcú pokračovať v ceste,

- **daruje sa** vo sviatostnom stretnutí, bez toho, že by bolo podmienené predchádzajúcim úsilím, výkonom či odmenou.

Nie sme v tom sami

Spolupráca a zodpovednosť rozložená na viacero strán, môže byť pre nás významnou pomocou. Tými viacerými stranami sa rozumie farnosť, cirkevné spoločenstvá a škola.

Katechéza sa realizuje vo farnosti vo forme prípravy na sviatosti alebo ako katechéza zameraná na rôzne skupiny podľa veku alebo iných kritérií.

Viac možností vybrať si je samo-

zrejme v mestách, kde je viac ľudí aj širšia ponuka spoločenstiev.

V 90. tých rokoch boli populárne mládežnícke spoločenstvá, ale na mnohých miestach je možné nájsť vo farnostiach takéto spoločenstvá aj dnes.

Spoločenstvo si možno nájsť aj podľa toho, aká spiritualita je komu blízka. Existujú aj tretie rády reholných spoločenstiev, ktoré sa stretávajú, naplňujú určité poslanie a členovia si pomáhajú napredovať vo viere.

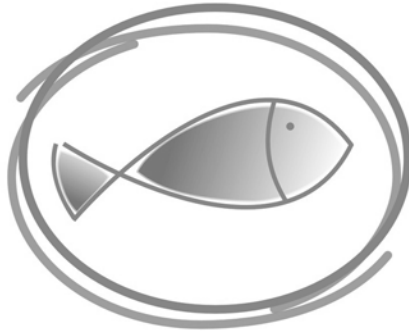
Deti chodia na náboženstvo

Na Slovensku sa vyučuje náboženská výchova v škole ako povinne voliteľný predmet. Ako konfesionálny. Teda učí sa na ňom katolícke náboženstvo. Takmer vo všetkých európskych

krajinách sa v nejakej forme vyučuje náboženstvo v škole. Nie vždy je to však ako konfesionálny predmet, teda neučí sa tam len katolícke náboženstvo.

Je to výhoda, že naše deti sa môžu v škole učiť základy katolíckej viery. Zároveň si však treba uvedomiť, že to nie je niečo, čo by v plnej miere zabezpečilo náboženské vzdelanie, výchovu, katechézu.

Na náboženstvo sa môže prihlásiť

ktokoľvek, nie je podmienkou, že musí byť katolík alebo vôbec veriaci. Príprava na sviatosti sa takisto nedá úplne zabezpečiť na vyučovaní náboženstva v škole. Je potrebná aj farnosť aj rodina.

Výzvy dneška

Čas, keď nemôžeme ísť do kostola alebo len v obmedzenej miere z dôvodu epidemiologických opatrení, nás tak trochu aj preveruje.

Ukazuje nám, aká je naša viera. Keď ideme v nedeľu do kostola, sme spokojní, že sme dali Bohu, čo mu patrí...

A čo keď sa tam nedá ísť?

Dokážeme nájsť také formy a spôsoby prežívania viery (osobnej aj v rodinách, ktoré nás posilnia a pomôžu vo viere vyrásť?

So svätými k Bohu

50 obrázkov a životopisov svätých na Váš rodinný stôl

MARIANNA HUDCOVIČOVÁ

Zaujal ma netradičný spôsob priblíženia svätých deťom.

Ide o 50 papierových kartičiek svätcov, ktoré sa môžu v aktuálny deň slávenia v liturgii vkladať do dreveného stojana. Môžeme si ho nechať v obývačke a keď pôjde ktokoľvek okolo, môže si prečítať sám, alebo rodina môže spolu zasadiť za stôl a prečítať si kartičku na sviatok daného svätého. Na jednej strane karty veľkosti pohľadnice je kresba daného svätého s jeho patričnými symbolmi.

Portréty svätých sú určené primárne pre deti, sú jednoduché na pochopenie pre detského prijímateľa, pekné farebné a výstižné. V prípade sv. Terézie z Lisieux, malej Terezky, ide o symbol ružičiek. Na druhej strane kartičky sú základné údaje, deň slávenia, meno svätého, základné údaje: reholníčka, učiteľka Cirkvi, miesto a obdobie pôsobenia: 19. stor.; Francúzsko, symboly: rúcho, ruže, ľalia. Patrónka misií, misionárov a letcov.

Potom nasleduje krátky 10-riadkový opis svätej, svätého, ktorý vysti-

huje typické črty svätosti danej osobnosti. A nakoniec je na kartičke krátky impulz do života pre členov rodiny: napr. pri sv. Terézii je nasledovný: Aj najmenší skutok máme robiť s veľkou láskou. Terezka by ho nazvala kvietkom, lupienkom ruže pre Ježiša. Môžete si taký kvietok vyrobiť – na papierové srdiečka napísať

skutky lásky dnešného dňa (týždňa) a zložiť ich ako lupienky okolo stredu do tvaru kvetiny (na výkres alebo na špajľu). Tento kvietok vám môže „kvitnúť“ zastoknutý v kvetináči celý rok a postupne k nemu môžete dorábať ďalšie.

Pripravilo pastoračné stredisko pri pražskom arcibiskupstve.

foto iš

Povedali naši malí

Pane, nie som **hotel**, aby si vošiel pod moju strechu.

Zo slovenských kolied:

Vstaňte hore a **kotec**...Vstaňte hore a choďte...

Do **Betmena** ich skazal... Do Betlema ich skazal...

„Mami, tak v Amerike chodí **Santa Klaun** a u nás Ježiško?“

„Chceš niečo piť?“ (palec hore) „To je dobrá otázka, mami.“

Netradične tradičné Vianoce

PETER ŠIMKO

Je to už týždeň, čo máme lockdown, teda uzamknutie spoločnosti. Má to trvať do 10. januára 2021, teda spolu 23 dní. Deň pred lockdownom bolo v Trnave veľmi rušno, ľudia nakupovali, zásobovali sa, vonku bol typický predvianočný ošial, vonku niekto púšťal ohňostroje, iní krikom púťali na seba pozornosť.

K čomu je to všetko dobré? Mnoho ľudí v dnešnej uponáhľanej dobe využíva možnosť duchovných cvičení, najmä individuálnych. Idú do kláštorov, najmä kontemplatívnych, kde s mníchmi zdieľajú niektoré modlitby.

Ostatný čas venujú sebe a Bohu. Na každý deň majú ako motto nejakú myšlienku z Písma či starých mudrcov. Ticho, samota, príroda spôsobujú, že sa vyčistí hlava a začne sa dávať dokopy aj naše utahané telo. Obnovia sa naše zmysly, začneme vidieť, aké je umenie prírody, ako chutí obyčajný chlieb i ako vonia, zrazu počujeme, ako vyhráva vietor.

Hlad po informáciách, stres z práce, strach z nesplácania úverov a zlyhania spôsobujú, že je ťažko spomaliť či zastaviť sa. Možno, že sa bojíme spomaliť. No ide o to, že kto v dave sa zastaví, vždy sa vystavuje riziku, že ho druhí ušľapú. Všetci vieme, že rozbehnutý stroj štýlu života v našej spoločnosti nikto z ľudí nedokázal zastaviť. Až prišlo niečo okom neviditeľné. Vieme, že to existuje, ale nevieme, či je to živé a či nie. Napáda to naše zmysly. Ľudia strácajú chuť a čuch. Prečo?

Vieme, že hriech, tento nepopulárny termín, je skutok, ktorý síce môže byť emocionálne príjemný, ale má nepríjemný dopad na naše vzťahy, lebo ich kazí. V dôsledku hriechu na naru-

šuje harmónia v nás, v medziľudských vzťahoch, ako aj harmónia s prírodou a s našim Stvoriteľom a Záchrancom. Hriech spôsobuje v človeku narušenie psychickej rovnováhy. Preto nám chutí to, čo je nezdravé, a nechutí, čo je zdravé; vonia, čo je odporné, a smrdí, čo je prirodzené. Počítač, keď pracuje s veľkým množstvom informácií, býva spomalený a necitlivý na naše odozvy. Potom, ak to nejde inak, treba stlačiť gombík a urobiť reset. Súčasná doba je časom nášho resetu. Ide tu aj o reset zmyslov.

Boh chce, aby sme boli normálni. Ale ako mám byť normálny? Treba nájsť zlatú strednú cestu. V starej gréckej báji Daidalos a Ikaros sa hovorí o tom, ako Daidalos vymyslel krídla, pomocou ktorých by dokázal aj so svojím synom utiecť z Kréty domov do Sicílie. Svojho syna učil takto: „Daj pozor, Ikaros, nelietaj veľmi vysoko. Slnko by ti roztopilo na krídlach vosk a opálilo by ti perie. A nelietaj ani nízko, aby ti morské vlny nezmačali krídla. Oťaželi by ti a stiahli by ťa do hlbiny. Nelietaj ani vysoko, ani nízko, leť uprostred ako ja a nestrácaj ma z očí.“ Lenže Ikaros nepočúvol otca, zapáčilo sa mu lietať a vyletel moc vysoko, vosk z krídel mu slnko roztopilo a on sa utopil v mori. Z toho plynie poučenie. Dať si pozor a nepreháňať. Koniec koncov zlo sa prejavuje tým, že preháňa. Raz podá-

vame v práci nadvýkon a potom utečieme pod obraz Boží. Ak nám niečo nevyhovuje, tak pravdu umenšujeme či spochybňujeme, ak nám niečo vyhovuje, tak prikrášľujeme veci, zväčšujeme počty a pod.

Hovorí sa, že človek pre stromy nevidí les. Informácie, a je ich veľa, sú

ako stromy. Vidím aj les? Vidím to, čo sa deje z nadhľadu, ale nie tak, žeby som uletel do samolúbosti? Najťažšie je pozrieť sa na seba z nadhľadu. Ide to iba s pomocou Božou. Ale ak sa k nemu priblížime, približujeme sa aj k pravde o Bohu, o sebe, o Cirkvi, o svete. A na to sú určené duchovné cvičenia.

Od 18. decembra prešiel týždeň a máme Vianoce. Zdá sa, že sa približujeme k originálnym Vianociach. Originálne je to, čo sa najviac približuje k pôvodnému. Aké boli pôvodné Vianoce. Jozef a Mária boli pred Vianocami pod tlakom cisárskeho nariadenia, ktoré pre židov bolo poburujúce, lebo podľa ich zákona bolo zakázané sčítanie ľudu. Teda pôvodná predvianočná atmosféra sa niesla v duchu nepopulárnych štátnych nariadení. Niektorí ľudia ako Júda Galilejský sa menoval za Mesiáša a zorganizoval vzburu. Nepripomína nám to niečo? Predvianočná doba v čase prvých Vianoc sa niesla v znamení extrémov – moc doprava či doľava. Jozef a Mária sa nenechali do toho zatlačiť, lebo hľadali Božiu cestu.

Tesne pred Vianocami Jozef a Mária zažili odmietnutie zo strany prevádzkovateľov penziónov a reštaurácií. Jednoducho preto, lebo títo mali strach z komplikácií. Prečo? Podľa židovských predpisov, žena, keď porodila, bola niekoľko dní nečistá, teda aj

prostredie, kde porodí, by bolo nečisté a majiteľ podniku by mal prácu navyše – náboženská hygiena, očisťovanie... no zrazu more obmedzení pre hostinského. Tak prišlo k núdzovému riešeniu: maštal. Keby sme boli v situácii Jozefa a Márie, zvládli by sme to? A čo by robila naša psychika? A Jozef?

Nemal výčitky, že je nemožným manželom, ktorý nevie zabezpečiť pre svoju manželku a syna niečo lepšie?

Prišli Vianoce. Svätá noc, originálna noc. Pokojná noc. Láska prišla, zhmotnila sa, usmiala sa, poplakala... Boli šťastní. A my? Čo nám chýba? Ak strácame, tak len preto, aby sme získali viac, niečo hodnotnejšie. Ako kúpec, ktorý predá všetko, čo má, aby kúpil vzácnu perlu. Máme ju? Našli sme ju? Ak nie, treba ešte niečo

stratiť. Nebanujme nad tým.

Nad všetkým, čo sa deje, je Boh a jeho žiadna ľudská ani diabolská moc nepodvedie.

Pokojné, šťastné a milostiplné Vianoce naplnené istotou Lásky žehnám Vám.

Čas radosti

MARTA CISÁROVÁ

Keď zalistujem v mojej pamäti, vynárajú sa mi veselé a krásne spomienky na zimný čas a Vianoce.

So sestrou sme rady spievali a počúvali pesničky. Po štedrej večeri sme chodili koledovať rodine, susedom, známym. Keď sme boli menšie, naučili sme sa pieseň „Čo koho do toho, keď Ježiška ľúbim. Keď pôjdem na jarmek, voľačo mu kúpim, cukríky, jabĺčka, to je pre Ježiška, lebo sa narodil v chudobných Jasličkách.“

Ako sme už boli väčšie dievčatá, mama nás naučila jednu starodávnu pieseň. S tou sme tiež chodili koledovať: „Pásli ovce valasi, pri Betlemskom salaši. Anjel sa im ukázal, do Betlema im kázal. Vstaňte hore a choďte, Krista Pána nájdete. Nájdete ho v jasličkách, v ovinutých plienočkách. Mária ho kolibe, svätý Jozef mu spieva, na husličky ju, ju, ju a na gajdy du, du, du.“ A pridali sme i vinš: „Vinšujem vám tieto slávne sviatky, Krista Pána narodenie, aby vám dal Pán Boh dobré zdravie, šťastie, božské požehnanie a po smrti kráľovstvo nebeské.“

Všetkým sa to páčilo a my so sestrou sme mali radosť a tešili sme sa, ako sme si vykoledovali sladkosti, ovocie, ba aj nejakú korunku.

Veľa sme sa naučili pekných vianočných piesní a kolied aj od nášho otca, ale najradšej spomínam na tieto dve piesne.

Pamätám si, ako vdp. farár Cvičela, ktorý ma učil náboženstvo, a neskôr i vdp. dekan M. Mrva, hovorili, že kto

v kostole spieva, akoby sa dvakrát modlil.

Ešte pridám spomienky, ako sme trávili vianočné prázdniny už ako školáčky. Často sme sa chodili sánkovať na kopec Molpír a na cestičku vedľa Molpíra a cintorína, tzv. „Šifličku“.

To bolo radosti, smiechu a ujúkania. Dokonca sa kričalo i „Pozór!“, keď sme sa spúšťali dolu na sánkach a niekto šiel oproti do kopca po sánkarkej dráhe. Na Molpíri boli i tzv. „skoky“. Veľakrát sme spadli, ale išlo sa ďalej. Bolo tam detí, či už malých s rodičmi alebo súrodencami, ale i veľkých. Hore na samom vrchu sa lyžovali odvážni lyžiarci. Veľakrát sa nám nechcelo ísť ani domov. Už sa aj stmievalo, dokonca sme pri kaplnke

sv. Vendelínka videli srnky. To bol zážitok. Mama sa o nás bála, kde sme tak dlho. Ale sme bývali pri kostole, tak sme stihli prísť domov. Ešte sme sa zviezli dolu humnom až na dvor.

Ale najkrajšie vianočné sviatky sme slávili v našom kostole. Zdalo sa mi, akoby celý žiaril tajomnou nádherou. Po sv. omši sme sa vždy zastavili u Ježiška v jasličkách. Predniesť mu modlitbičky za seba, za dobrých rodičov, sestru. Poďakovať sa, ako sa patrí. Hodili sme černoškovi peniaz a on sa nám poklonil.

Tieto krásne vianočné sviatky sa nám opakujú rok čo rok. Ježiško sa nám narodil, aby spasil nás i svet. Milostiplné, požehnané sviatky všetkým vám želá

Marta

Smolenický betlehem, ako si ho pamätajú už generácie.

foto iš

Pohľad na rok 2020

VLADIMÍR KIŠ

V závere sa môžeme pozrieť aj na zopár štatistických údajov z vysluhovania sviatostí. Tento rok je určite pamätný a to sa dá spoznať aj v nečakaných poklesoch v počte pokrstených detí, no najmä uzatvorených manželstiev. Čo nás naopak môže tešiť, je aj pokles pohrebov oproti minulému roku, ale ten bol zasa z dlhodobého hľadiska naozaj výnimočný v počte zomrelých.

Krstov bolo 24, z toho 9 chlapcov a 15 dievčat (v roku 2019 to bolo 33, z toho 19 chlapcov a 14 dievčat). Okrem troch, boli všetky deti pokrstené do jedného roku od narodenia. Približne dve tretiny detí boli pokrstené rodičom, ktorí žijú vo sviatostnom manželstve (minulý rok to bola len zhruba polovica).

Sobášov bolo naplánovaných aj v tomto roku veľa, napokon sa zrealizovalo iba päť (na porovnanie v roku 2019 ich bolo celkovo 18). Všetky manželstvá vznikli ako sviatostné

zväzky medzi katolíkmi. Okrem jedného páru boli ostatné páry zo Smoleníc. Priemerný vek ženichov za uplynulý rok je 35 rokov a neviest 28 rokov.

Na prvom svätom prijímaní, ktorého výnimočné okolnosti sme mohli spoznať naživo v stredu 30. septembra 2020 a sú vykreslené aj v samostatnom článku tohto čísla, bolo celkovo 29 detí. Je len zrejmé, že ich kresťanský rast potrebuje v prvom rade osobný príklad a povzbudenie rodičov, no i celého farského spoločenstva.

Poslednou témou štatistických údajov spojených so sviatostným životom sú počty zomrelých. Pohreb je liturgiou, ktorá nie je sviatosťou, patrí totiž medzi sväteniny Cirkvi, pri ktorých sa na spôsob sviatostí cez viditeľné znaky sprostredkúva neviditeľná milosť. Pre zomrelých je to milosť zavŕšenia ich pozemského života správdzaného práve sviatosťami a pre pozostalých je to milosť uvedomiť si

nielen ľudskú pomínutelnosť, ale tiež nasmerovanie vlastného života na Boha a jeho dary pre človeka. Do Vianoc sme mali vo farnosti 35 pohrebov (z toho bolo v Neštichu 9). V roku 2019 to bolo až 38, v 2018 zasa 29 pohrebov. Mužov zomrelo 15 (priemerný vek 77 rokov) a žien 20 (ich priemerný vek bol 80 rokov). Počty zaopatrených a nezaopatrených by v tomto roku boli ešte menej objektívne, ako inokedy, no pozvanie, aby sa sami zomierajúci, ako aj ich príbuzní úprimne uchádzali o sviatostnú pomoc od kňaza, je stále naliehavo aktuálne.

Bohatstvo našej farnosti spočíva v ľuďoch, praktizujúcich kresťanoch, ktorí napokon majú významný podiel na tom, že aj mnohí hľadajúci nachádzajú odvahu vykročiť na cestu Kristovho evanjelia. Ďakujem vám ako Váš pastier za to, že spoločne tvoríme túto farnosť a Boží život v nej môže ustavične rásť...

Vráťme sa k Pánovi

PETER JANIGA

Na budove lekárne milosrdných bratov v Bratislave je tabuľa s nasledovným textom:

NA PAMIATKU VIAC AKO 1,4
MILIÓNA NENARODENÝCH
DETÍ NA SLOVENSKU
(1957 – 2017)

„POTRAT NIKDY NIE JE TOU OD-
POVEĎOU, KTORÚ ŽENY
A RODINY HLADAJÚ“
PÁPEŽ FRANTIŠEK

NÁRODNÝ POCHOD ZA ŽIVOT.
22. 9. 2019

Je samozrejmé, že po prečítaní tohto textu sa nás veriacich ako prvá dotkne myšlienka nad osudom týchto nenarodených detičiek, ich nešťastných rodičov a všetkých, ktorí s tým

majú nejakú spojitosť. Nikto z ľudí to však už nedokáže vrátiť späť. Je to tragédia osobná, rodinná i národná a spoločenská. Osobné a rodinné dopady postihujú všetkých zainteresovaných jednotlivcov a národný a spoločenský dopad zažívame všetci.

Náš päťmiliónový národ v srdci Európy má dnes aj z tohto dôvodu zlé demografickú štruktúru a z pohľadu dôchodkového a sociálneho zabezpečenia ho čaká ťažká budúcnosť. Dnes sa u nás na dôchodkovom zabezpečení pre 1,4 milióna našich dôchodcov podieľa 2,5 milióna pracujúcich. Pri uchránení 1,4 milióna počatých, ale nenarodených detí za posledných 60 rokov a pravdepodobnom narodení sa už i niekoľko stovák tisícov ich detí, mohlo sa dnes na dôchodkovom zabezpečení podieľať možno o milión produkujúcich ľudí viac. Stačilo len

priať a rešpektovať prirodzený Boží poriadok vložený do každého človeka.

„Keby si si bol všímaj moje príkazy, tvoj pokoj by bol ako rieka a tvoja spravodlivosť ako morské vlny; ako piesku by bolo tvojich potomkov a ratolestí tvojho lona ako zrníek piesku.“ (Iz 48, 17-19)

Preto,

„Poďte, vráťme sa k Pánovi lebo on nás poranil a on nás uzdraví, udrel nás, ale ošetrí.“ (Oz 6, 1).

pixabay